

vislosti s §em 188 tr. zák. vysvítá, není zapotřebí, by vrchnost měla již určitou vědomost o vině pachatelově, že naopak stačí pouhé pŕtahy odŕvodnĕné podezřetí. Již z hořejších ŕvah jest vyloučeno pŕiznání dobrodiní §u 187 tr. zák. obžalovanĕmu a není třeba obíratí se dalšími otázkami, zejména tou, že škoda obci způsobená dochází plné ŕhrady z majetku obžalovanĕho a že v dŕsledku toho není správný výrok soudu, že náhrada škody prohlášenímí obžalovanĕho není plně zajištěna atd. Z ŕvah tĕch vyplývá také oprávnĕnost zamítnutí návrhu obhajoby, by s rozhodnutím o trestní věci bylo vyčkáno až do exekučního prodeje nemovitostí obžalovanĕho, by se tak zjistilo, že veškerá škoda byla skutečně kryta; neboť ani za tohoto předpokladu nebylo by lze rozhodnouti ve prospĕch obžalovanĕho, ježto, jak dovodĕno, nestala se náhrada veškeré škody včas.

Čís. 2025.

Zavinĕní podle §u 335 tr. zák. vyžaduje v subjektivním smĕru, by si pachatel byl vědom nebezpečí s jeho činem (opomenutím) spojenĕho (zavinĕní vědomĕ), nebo že si nebezpečí to neuvĕdomil z nedostatku povinnĕ péče (zavinĕní nevĕdomĕ). Trestnost činu v druhĕm pŕípadĕ nenastává, mohl-li pachatel nebezpečenství poznati jen pŕi zvýšenĕ, obecnou míru pevyšující pozornosti, nastává však, nepoužil-li pachatel onĕ pozornosti, kteréž by byl použil vzhledem k povaze činu a daným okolnostem každý rozumný človĕk, a bylo-li nebezpečí pŕi použití této pozornosti tĕž poznatelným.

Pád dítěte do hrnce s horkou vodou postavenĕho na dvoŕe.

(Rozh. ze dne 19. června 1925, Zm II 152/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ŕstním líčení zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského soudu v Novĕm Jičínĕ ze dne 10. března 1925, jímž byla stĕžovatelka uznána vinnou pŕĕčinem proti bezpečnosti života podle §u 335 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z tĕchto

d ŕ v o d ŕ:

Pŕĕčinem podle §u 335 tr. zák. jest vinným, kdo se dopouští činu neb opomenutí, o němž může již dle pŕirozených jeho následků každĕmu snadno poznatelných, rozpoznati, že jím lze způsobiti nebo zvĕtšiti nebezpečenství života, zdraví nebo bezpečnosti těla lidského. Zavinĕní podle §u 335 tr. zák. jest tu po subjektivní stránce nejen tehdy, když si byl pachatel vědom nebezpečí, s jeho činem neb opomenutím spojenĕho (zavinĕní vědomĕ), nýbrž i tehdy, když si nebezpečí to následkem nedostatku povinnĕ péče neuvĕdomil (zavinĕní nevĕdomĕ). Trestnost činu v druhĕm pŕípadĕ nenastává již tehdy, mohl-li pachatel nebezpečenství poznati jen za použití zvýšenĕ, obecnou míru pŕevyšující pozornosti, nastává však, nepoužil-li pachatel onĕ pozornosti, kteréž by byl použil vzhledem k povaze činu a daným okolnostem, za nichž čin byl spáchán, každýkoliv rozumný človĕk, a bylo-li nebezpečenství pŕi použití této pozornosti tĕž poznatelným. V tomto pŕípadĕ zjistil nalézací soud, že

obžalovaná smrt čtyřletého Gustava O-a zavinila tím, že hrnec s horkou vodou postavila na dvůr, aniž hrnec přikryla nebo jinak bezpečně opatřila, by se nic nestalo. Při tom soud první stolice nepovažoval tu okolnost, že jak obžalovaná, tak i její sestra dítě na nebezpečnost upozornily, za způsobitou, by obžalovanou vyvinila a to proto, poněvadž čtyřleté dítě nemá, třebaže si dle příznivého stupně duševního vývinu bylo po případě vědomo nebezpečí a vystříhalo se hrnce s horkou vodou, té rozvahy a obezřetnosti, by mělo stále nebezpečí na zřeteli a mělo se před ním na pozoru, a vyvodil naopak právě z této okolnosti, že si obžalovaná nebezpečí s jejím činem spojeného byla přímo vědoma.

Při těchto úvahách nepřihlížel však nalézací soud především k tomu, že v tomto případě jde o dítě, vychované na venkově, kde děti s vedením domácnosti a hospodářství a následkem toho i s nebezpečím, s tím spojeným, jsou mnohem více obeznámeny, než děti téhož stáří, které jsou vychovány v městech, že venkovské děti následkem zaměstnání a práce svých rodičů a opatrovatelů více sobě bývají ponechávány, že jsou samostatnějšími a že se proto na venkově i děti v nejútlejším stáří často používá i k pracím nezřídka dosti nebezpečným. V tomto směru bylo výsledky průvodního řízení naznačeno, že dítě bylo duševně velmi čilé, a že, jak napadený rozsudek zjišťuje, chodívalo skoro denně do hostince obžalované, kde se obvykle zdržovalo na dvoře; tyto okolnosti nebyly však nalézacím soudem uvažovány, ačkoliv poukazují k tomu, že dítě s vedením domácnosti a hospodářství nejen svých rodičů, nýbrž i svého strýce a s nebezpečím s ním spojeným bylo obeznámeno. Mělo být proto též zjištěno, zda dítě poslouchalo rozkazů a zda obžalovaná mohla očekávat, že pouhé upozornění dítěte na nebezpečí postačí, by se dítě k hrnci nepřiblížovalo, a nesmělo konečně být opomenuto, že dítě dle zjištění soudu v době, kdy obžalovaná dvůr opustila, nebylo samo, nýbrž ve společnosti 10letého Roberta M-a. Konečně bylo také zjistiti, v jakých poměrech obžalovaná žila, jak veliké bylo hospodářství, jež obstarávala, zda je obstarávala sama, či zda k tomu měla služebnictvo, a jak četné toto bylo atd. — to vše proto, poněvadž pozornost a obezřetnost, s jakou si obžalovaná měla počínati, má své přirozené meze v daných poměrech. Těchto okolností však nalézací soud z části vůbec nezjistil, z části neuvažil a, ježto není vyloučeno, že by, přihlížeje k těmto okolnostem, s uvedeného právního stanoviska závažným, byl dospěl k jinému úsudku o subjektivní vině obžalované, jest napadený rozsudek stížen zmatkem neúplnosti podle čis. 5 Šu 281 tr. ř. a bylo proto zmateční stížnosti vyhověti a uznati jak se stalo.

Čís. 2026.

S hlediska Šu 175 I b) tr. zák. stává se krádež zločinnou bez ohledu na hodnotu již z pouhé vlastnosti ukradené věci, jakmile byla spáchána na jednom z předmětů, uvedených v Šu 85 c) tr. zák.; není třeba, aby krádež bylo spojena též se zvláštním nebezpečstvím zmaření nebo stížení účelu předmětu zákonem chráněného.